

Ezernégyszáz méterig lefurnak Szegeden a hőforrásért.

A szakértők eltérő véleménye a mélyfúrás sikeréről.

Megírta a *Délmagyarország*, hogy a város néhány héttel ezelőtt kiküldte képviselőit a hajdusoboszlói új hőforrás tanulmányozására, mert Szegeden is meg akarják ismételni a kísérletet. Hajdusoboszló, mint ismeretes, szerencsés véletlen következtében jutott a természeti kincshez. Tulajdonképpen földgáz után kutattak ott a földművelésügyi miniszter emberei. Amikor a kísérleti furással elérték az 1080 méteres mélységet, váratlanul vastag sugárban tört fel a mélységből a víz, a gőzölgő, forró víz. A meleg víz eleinte nagy csúszást okozott, mert hiszen földgázt kerestek, de amikor a szakértők megvizsgálták a vizet, a vizsgálat eredménye örömmé változtatta a csalódást. Kiderült, hogy a víz 73 fokos és bőségesen tartalmazza a gyógyító hatású ásványokat, többek között a rádiumot is. A szakértők megállapították, hogy a fuással elérték a hajdani alföldi tenger fenekét. Ebből a megállapításból pedig azt következtették a szakértők, hogy az Alföld minden pontján hasonló mélységű furás esetén ugyanez az eredmény érhető el.

A hajdusoboszlóiak szerencséje ezzel a hőforrással azonban még nem volt teljes. Kiderült később, hogy a 73 fokos vízzel együtt nagymennyiségű földgáz is a föld színére került, annyi, hogy ötszáz lóerőt reprezentál. Ez a hír természetesen még jobban felcsigázta a szegediek reményeit.

Tavasszal ugyanis — értesülésünk szerint — feltételezett megkezdni a városi gőzfűtő a mély-

kut fúrását. A fúrókészülék és a fúrócsővel díjtalan átengedését a földművelésügyi miniszter már megígérte. Most pedig — úgy látszik — a kormányt is erősen érdekli a szegedi kufurás eredménye. A napokban ugyanis pontos kimutatást kért a szegedi meglévő ártéri kutakról és azok minden adatáról. A kimutatás már elkészült. Kiderült belőle, hogy a legmélyebb szegedi ártéri kut 395 méter mély és a víze 27 fokos.

Sokan kételkedve várják a kísérletet, mert egyes szakvélemények szerint annak semmi esetre sem lehet megfelelő eredménye. Az alföldi tenger fenekét ezek ugyanis szabálytalanok, változó mélységűnek tartják és a hajdusoboszlói eredményt azzal magyarázzák, hogy ott véletlenül olyan helyen fúrták meg a talajt, ahol a tengerfenék lejtős és a hegyvidékekről lezúvargó víz éppen ott éri el a legnagyobb mélységet és a legnagyobb nyomás, tehát a legmagasabb hőfokot is. Más szakértők viszont éppen ellenkező módon vélekednek. Hogy hinek lesz igaza, azt csak a fűtő döntheti el végérvényesen.

Tavasszal a gőzfűtő mindenestre megkezdni a kut fúrását, az ehhez szükséges százmilliók már együtt vannak. Ugy tervezik, hogy a kutat szükség esén ezernégyszáz méternyire is lefúrták, tehát éppen egykilométerrel mélyebbre, mint amilyen mély a most meglévő legmélyebb szegedi ártéri kut.

Csalás miatt nyolc hónapi börtönre ítélték Tumbász S. Bélát.

Feleségét felmentették. — Az ítélet jogerős.

A szegedi törvényszék Juhász-Lanács szombat délelőtti folytatása annak a büntetőnek fő tárgyalását, amelynek középpontjában Tumbász S. Béla, a kurzuslap volt felelős szerkesztője, a szegedi ebredők volt titkára és a Délvidéki Otthon volt főtitkára állott. Mint ismeretes, Tumbász S. Béla, miután eltávozott a kurzuslapról, minden állás nélkül maradt és nem kapta meg azt az összeget sem, amelyet a magyar kormánytól követelt zenai fogsága idejére járó fizetés címén. Ebben a helyzetben azután Tumbász, hogy magának ekzsztenciát teremtsen, régi ismerősehez, dr. Szécsényi Istvánhoz fordult és egy ötvenmilliószós váltó zsírlását kérte, hogy belátsulhasson egy újonnan alakuló könyvesboltba. A váltót Szécsényi és dr. Baucz Béla főtanácsos zárolták is, de az összeget Tumbász nem tudta visszafizetni és nem is

fektette be az egészet a boltba.

Erre azután családja miatt jelentették fel Szécsényit, majd bizonyos differenciák is felmerültek a Délvidéki Otthon elszámolásai körül és ezért sikkasztás miatt is megindult ellene az eljárás. Erre azután azonnal letartóztatták. Az első tárgyalás alkalmával lefolytatták a bizonyítást, azonban a törvényszék szükségének tartott még egyes kérdéseket tisztázni az ítélet megalkotása előtt és így szombatra napolta el a tárgyalást.

A szombati tárgyaláson a sértettek közül csak Szécsényi István jelent meg. Nem is ismertették az első tárgyalás anyagát, hanem azonnal hozzáfogtak a Délvidéki Otthon ügyének titkárságához.

Az első tanu Unterreiner József, a Nemzeti Bank szegedi fiókjának főnöke volt, aki egyben

halóporában így megköveti az egyetlen haragosa.

Nem szóltam semmit, de nem voltam egészen bizonyos az apám békülésében. Hiszen eddig se Kis Eszik volt az, aki haragudott, hanem ő.

A múlt őszön aztán hírt hoztak hazulról, hogy kidőlt az édes apám fejfája. Nem lehet tudni, hogy mitől, alighanem attól, hogy megereszkedett a föld és meglazult benne a fejje.

Persze visszatértük a fejfát és jól megdömböcköltük körülötte a földet. Nem ért az semmit. Egy hónap múlva megint kidőltve találtuk. De nem is kidőlt, hanem a harmadik sirra hajlítva. Mintha odáig cipelte volna valaki s ott eldobta volna, mert nem bírta tovább.

Legalább a hugom így magyarázta a dolgot, de én biztos voltam benne, hogy másról van itt szó. Arról, hogy a negyvennyolc még a sirban se bocsát meg a hatvanhétnek.

Engem aztán így meg se lepett, mikor a tavasz az irták hazulról, hogy a télen valami akasztófára való ellopta az apám fejfáját tűzrevalónak. Nem hiszek én abból egy szót se. Bizonyosan maga hajította azt az apám a tóba. De hát elég erről ennyi, ezt is csak magamban gondolom. Mit lehet tudni, hogy a menyországban hogy vannak mostanában a negyvennyolccal? Nem akarom valami igazoltatási eljárásba keverni az apámat.

Ahelyett most már én csinálók neki olyan fejfát, amit nem lopnak el. Magam csinálom, még pedig abból a kaszaszékéből, amelyiken szegény öregem husz esztendőn keresztül husolta a bört.

Mikor fölhangzott a szűcsességgel, a kaszaszék kikerült az istálló végibe, a pernyésgödör mellé. Kisdéak koromban azon szavaltam a Talpra magyart. Nagydeák koromban abba faragtam bele az első szerelmem nevét. A lírai motívumoktól eltekintve is muzeális értéke volt a kaszaszéknek, mint egy pusztuló mesterség ősi szerszámának. Ezért kér-

deztem meg az apámtól a halála előtt egy pár esztendővel:

— Édes apám, elvihetném-e én ezt a kaszaszékét haza Szegedre?

Einevette magát:

— Hát aztán mit csinálnál ott vele, fiam?

— Betenném a muzeumunkba. Hadd tanuljanak belőle a népek még száz esztendő múlva is.

— Hát viheted, fiam. Nem kell az már itt semminek. Ugyis szétrohasztaná az eső meg a hólé.

Aztán számítsa föl, apám, a muzeumnak. Olyan jóízűt nevetett, hogy egész belekékült a piros arca.

— Hát csak nem gondold, hogy ilyesmit pénzért adok a fiamnak?

— Nem nekem adja apám, hanem a muzeumnak. Mintha kivinné eladni az ócskapiacra. Vas is van, fája is van, hát csak ér valamit.

— Nem, fiam, ami nekem már semmit se ér, azért nem fogadhatok el pénzt.

— Én pedig ingyen nem viszem el.

— Én pedig pénzért nem adom.

Az édesanyám közbe békített, mert attól tartott, hogy összekoccanunk.

— No apja, ne tüzeskedjen már. Te se legyél olyan akaratos, fiacskám.

— Én nem is, — vettem elő az erszényemet. — Éhol van érte négy forint, ni. Ennyit megadnának érte a kukucska piacon is.

— Micsoda? — toltá föl az apám a homlokára az okulárét. — Nem lehet úgy lecsökkenteni a szűcsmesterséget, fiam. Vagy pengő annak az ára. Vagy ingyen odaadom, vagy öt pengő fizetsz érte, de árán aiul el nem vesztegetem.

Igy került hozzám a kaszaszék öt pengőért. Ebből faragom én most meg az apám fejfáját, úgy hogy szobornak is beillik. A magyar ember szobrának. Most veszem észre, hogy tán már meg is faragtam.

elnöke is volt a Délvidéki Otthonnak. Unterreiner bemutatja a bíróságnak az egyesület jegyzőkönyvét, amelyből kiderült, hogy az egyesület honordíjment szavazott meg a tisztviselőket, így való Tumbásznak az az állítása, hogy neki járandósága van az egyesülettől fel nem vett tiszteletdíjak címén.

A következő tanu Speichert János, az egyesület pénztárosa volt, aki legutóbb a befolyt tagdíjakból 1.800.000 koronát adott át Tumbásznak, amellyel neki el kell számolnia.

— Na számoljon el! — szólta az elnök.

— Vettem hét nyugtakönyvet, a pesti utakat finanszíroztam, valamint ebből fedeztem a honoráriumot is.

— Számoljon el egészen részletesen!

— Pontos számadatokat nem tudok mondani.

— Pedig lett volna elég ideje gondolkodni a börtönben! — szólta az elnök.

— Kérem, én a börtönben a családom nyomasztására gondoltam!

— Ne követelt volna el íyet, akkor nem kellett volna a börtönbe kerülnie!

Ezután Hoffmann Annát hallgatták ki, aki a jegyzői teendőket végezte a Délvidéki Otthonnál és ő is fizetést kapott.

Dr. Tompa Gyula ügyész mondotta el ezután vádbeszédét, kérte a bűnösség kimondását.

Dr. Deutsch Imre védőbeszédében felsorakozatta Tumbász szenvedéseit a szerbek fogságában. Tumbász nem bűnös, csak áldozat. Ravasz fondorlat nincs, a sikkasztásra pedig indítvány nincs, így fel kell őt menteni.

Dr. Szécsényi ezután bejelenti, hogy Tumbászzal szemben kárkövetelése nincs.

Az utolsó szó jogán ezután Tumbász mondott néhány szót.

— Nem követtem el bűncselekményt, hiszen olyan jóviszonyban voltam azzal az egyesülettel, amelyet pedig a belügyminiszter rendeletére fel kellett volna oszlatni. A sértettekkel pedig benső baráti viszonyban voltam. Nem akartam én csalni, csak ekzsztenciát akartam teremteni nyomorgó családomnak. És nem hittem, hogy a szerb fogság után ide kerülök Szegeden...

Tumbász Béláné fehéren áll a bíróság előtt, de nem mond semmit.

A törvényszék hosszas tanácskozás után hozta meg ítéletét, amely szerint Tumbász S. Bélát bűnösnek mondotta ki kétféle csalás bűntettében és ezért az enyhítő paragrafus alkalmazásával 8 hónapi börtönre és háromévi hivatalvesztésre ítélte. A büntetésből öt hónapot kiöltöttnek vett. Tumbász feleségét azonban felmentette a törvényszék.

Az indokolás megállapítja, hogy Tumbász fondorlatosan járt el, félrevezette Szécsényieket, amikor ekzsztenciájának megalapozására kérte az 50 milliószós váltó zsírlását, de a pénzt nem erre használta fel. A sikkasztási ügyekben fel kellett menteni, mert a Délvidéki Otthon részéről nem volt indítvány.

Tompa ügyész: Egyelőre felebbezést jelentek be.

Tumbász mozdulatlanul áll és csak ennyit mond:

— Megnyugszom.

Az ügyész erre visszavonta felebbezését, így az ítélet jogerős.

A tárgyalás befejezése után Tumbász felesége könnyezve simogatta meg férjét, nyakába borult. A börtönre ezután visszavezette Tumbász S. Bélát a fogházba, mert csak a hátralévő három hónap kitöltése után kerülhet szabadlábra.

A KARÁCSONYI KÖNYVPIAC NAGY IRODALMI SZENZÁCIÓJA

Az elmés nemes

DON QUIJOTE de la MANCHA

Irtá Cervantes

Fordította Györfi Vilmos

Bevezette dr. Wildner Ödön

A Klasszikus Regénytár új sorozatának ezt a négy kötetét megkaphatják és olvashatják

DELMAGYARORSZÁG költészkönyvtárának előfizetési

E. Schatz Magda fűzőszalónja

Somogyi ucca 15.

41

Telefon: 14-30